

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/216/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200030
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5015200030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Wooder Slovakia, s. r. o., so sídlom 55 Medzibrodie nad Oravou 026 01, IČO: 36 748 081, právne zastúpený: JUDr. Róbert Slamka, advokát, so sídlom Radlinského 1735/29, P. O. BOX 134, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. S/2014/01827-2.1,O-170/2014/2 z 26. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti Rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. júna 2015, č.k. 21S/3/2015-73, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 24. júna 2015, č.k. 21S/3/2015-73, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej len „súd“, „krajský súd“, „prvostupňový súd“) Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 24. júna 2015, č.k. 21S/3/2015-73 (ďalej len „napadnutý rozsudok“, „rozsudok krajského súdu“) žalobný návrh žalobcu, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. S/2014/01827-2.1,O-170/2014/2 z 26. septembra 2014 zamietol aplikujúc ustanovenie § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi v konaní súd náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd poukázal na ustanovenie § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 a ods. 4 a 6 zákona č. 125/2006 Z.z., ustanovenie § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z., § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. a ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z.z. a konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že u žalobcu bola

vykonaná inšpekcia práce 28. januára 2014 a 5. februára 2014, pričom na prevádzke žalobcu Píla Wooder Slovakia v Medzibrodí nad Oravou bolo kontrolovaných 6 pracovníkov žalobcu, a to C. I., M. B., B. M., M. C. st., M. C. ml. a J. C.. Žalobca inšpektorom predložil vo vzťahu k uvedeným osobám dohody o pracovnej činnosti na druh pracovnej činnosti odkladanie, krátenie a triedenie dreveného materiálu z 2. januára 2014 podľa § 228a Zákonníka práce, pričom si žalobca nesplnil oznamovaciu povinnosť podľa § 231 ods. 1 pís. b/ bod 1. zákona č. 461/2003 Z.z., čo vyplynulo z Protokolu č. IZA-41-38-1.2/P-A24,28-14113 z 5. februára 2015 (ďalej len „protokol o kontrole“

Z predložených dohôd o pracovnej činnosti uzavretých medzi žalobcom a jednotlivými zamestnancami C. I., M. B., B. M., M. C. ml., M. C. st. a J. C. bolo zistené, že medzi žalobcom a jednotlivými zamestnancami boli uzatvorené tieto dohody o pracovnej činnosti v zmysle § 228a Zákonníka práce z 2. januára 2014. Doba, na ktorú bola uzatvorená dohoda, bola od 2. januára 2014 na neurčito. Nebolo sporné, resp. vyplynulo to aj z protokolu o výkone inšpekcie, že zamestnávateľ - žalobca ako právnická osoba uvedených zamestnancov neprihlásil do Sociálnej poisťovne na základe uvedených dohôd o pracovnej činnosti z 2. januára 2014 a nesplnil si oznamovaciu povinnosť podľa § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1. zákona č. 461/2003 Z.z..

Podstatou žalobných námietok žalobcu bola tvrdená skutočnosť, že zo strany žalobcu došlo len ku pochybeniu zo strany externej účtovníčky firmy a že uvedení zamestnanci boli nedopatrením tejto firmy zaregistrovaní opätovne na dohody o vykonaní prác, namiesto dohôd o pracovnej činnosti. Ďalšou námietkou žalobcu bola námietka výšky pokuty, že táto je vo vzťahu k žalobcovi považovaná za likvidačnú.

Prvostupňový súd mal nepochybne z vykonaného dokazovania pred správnym orgánom preukázaný skutkový a právny stav vo veci, tzn. že bolo preukázané počas výkonu inšpekcie, že 28. januára 2014 pri kontrole prevádzky žalobcu vykonávali u žalobcu závislú činnosť, a to C. I., M. B., B. M., M. C. ml., M. C. st. a J. C., pričom C. I. vykonával ako prácu majstra na píle a ostatní pomocné práce. Títo vykonávali prácu u žalobcu na základe založených pracovnoprávných vzťahov, a to na základe dohôd o pracovnej činnosti, pričom dojednaný druh práce bol dojednaný ako odkladanie, krátenie a triedenie dreveného materiálu, išlo všetko o dohody z 2. januára 2014. Nebolo sporné ani to, že títo zamestnanci vykonávali závislú prácu u zamestnávateľa - žalobcu aj pred týmto dňom, resp. pred rokom 2014 v roku 2013, kedy mali so zamestnávateľom - žalobcom uzatvorené dohody o vykonaní práce, a to do konca roka 2013.

V rámci správneho konania bolo teda preukázané porušenie povinnosti žalobcu s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. v nadväznosti na § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z., keď žalobca až následne 11. februára 2014 si splnil oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k Sociálnej poisťovni, hoci podľa citovaných právnych predpisov je povinný prihlásiť zamestnanca do registra pred vznikom týchto poistení, najneskôr pred začatím výkonu činnosti.

Krajský súd vyhodnotil za nedôvodnú žalobnú námietku, že išlo len o nedopatrenie, ktoré nakoniec žalobca ani nepopiera, pričom aj podľa názoru prvostupňového súdu je zamestnávateľ povinný nahlásiť každý pracovnoprávny vzťah, pričom nie je rozhodujúce, či je uzatvorený s tým istým zamestnancom, nakoľko sa jedná o samostatné právne vzťahy, a tak oznamovacia povinnosť podľa citovaného ust. zákona o sociálnom poistení musí byť splnená pre každý pracovnoprávny vzťah osobitne. Ak došlo k zmene pracovného pomeru, a teda k skončeniu pracovnoprávneho vzťahu na základe dohôd o vykonaní práce a následne boli uzatvorené dohody o pracovnej činnosti (ako tomu bolo aj v prejednávanom prípade, čo nie je sporné), žalobca mal povinnosť jednotlivých zamestnancov odhlásiť z registra sociálnej poisťovne a opätovne jednotlivých zamestnancov prihlásiť do registra poistencov pred vznikom týchto poistení, resp. najneskôr však pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. Uvedené vyplýva rovnako z citovaného ust. § 231 ods. 1 pís. b/ zák. č. 461/2003 Z.z..

Pokiaľ ide o námietku, že výška uloženej pokuty je pre žalobcu likvidačná, je v rozpore s dobrými

mraví, prvostupňový súd poukazoval, že pokuta vo vzťahu k žalobcovi bola uložená v súlade s ust. § 19 ods. 2 písm. a/ bodu 1 zákona č. 125/2006 Z.z. a aj pri aplikácii § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z.. Pokuta bola zároveň riadnym spôsobom zdôvodnená. Ukladanie pokút v rámci správneho konania je vecou voľnej úvahy správnych orgánov, pričom musia byť ale dodržané určité základné limity. V danom prípade tieto základné limity podľa názoru prvostupňového súdu boli naplnené. Podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bodu 1 zákona č. 125/2006 Z.z. inšpektorát práce uložil pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2 000,- eur do 200 000,- eur, ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000,- eur. V danom prípade išlo o nelegálne zamestnávanie celkom šiestich zamestnancov na základe dohôd o pracovnej činnosti, ktoré neboli prihlásené do príslušného registra Sociálnej poisťovne v súlade so zákonom. Pokuta 5 000,- eur vzhľadom na uvedené skutočnosti a zistenia bola uložená na spodnej hranici rozpätia, teda ako minimálna.

Prvostupňový súd konštatoval, že § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. bol novelizovaný zákonom č. 308/2013 Z.z., ktorý bol účinný od 1. januára 2013, podľa ktorého, ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, je pokuta najmenej 5 000,- eur. V dôvodovej správe k uvedenej novele zákona bolo uvedené, že cieľom tejto bolo zlepšiť dodržiavanie pracovných podmienok a podmienok zamestnávania v súlade s pracovnoprávnymi predpismi. Žalovaný správny orgán, resp. prvostupňový správny orgán čo sa týka výšky uloženej pokuty rozhodli v súlade so zákonom a pokutu stanovili v medziach zákonného ustanovenia, keď bol zistený počet prípadov nelegálneho zamestnávania u šiestich zamestnancov žalobcu.

2.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie žalobca, žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“, „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania žalobca opätovne zdôraznil, že nikdy nezamestnával fyzické osoby na nelegálnu prácu a že došlo ku pochybeniu zo strany externej účtovnej firmy. Tvrdil, že oznamovaciu povinnosť podľa § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z.z. si splnil. V danom prípade došlo len k pochybeniu externej účtovnej firmy, ktorá nedopatrením zaregistrovala opätovne dohody o vykonaní prác, namiesto dohôd o pracovnej činnosti, a keďže žalobca i naďalej odvádzal zákonom požadované odvody, ktorých výška v prípade oboch právnych dokumentov je totožná, nemôže sa jednať o porušenie povinnosti vyplývajúcej z predpisov § 2 ods. 2 písm. b/ a § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z., pričom touto skutočnosťou sa krajský súd nezaoberal. Ďalej tvrdil, že po celú dobu žalobca bol dobromyseľný, nemal vedomosť o tejto administratívnej prekážke, resp. probléme, ako aj že uložená pokuta je neprimerane vysoká, likvidačná, ohrozuje chod firmy a rodiny jednotlivých zamestnancov žalobcu. Cítil krivdu zo strany štátnych orgánov kontroly, a to hlavne vo vzťahu ku skutočnosti, že ho označili za osobu, ktorá využíva čiernu prácu, keď len opomenul v rámci svojej pracovnej zaneprázdnenosti dohliadnuť na riadne preverovanie zamestnancov z dohôd o vykonaní prác na dohody o pracovnej činnosti, keď odvádzal zákonom požadované odvody a ich výška, v prípade oboch právnych dokumentov, je totožná.

3.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný písomným podaním zo 17. júla 2015. Stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré považoval za vecne správne a zákonné.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) účinný od 1. júla 2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku a § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukazoval súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku a preto ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnym orgánov - §§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Po preskúvaní napadnutého rozsudku súd prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho, v rozsahu odvolacích námietok žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a administratívneho spisu konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu považuje za dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnené, dávajúce odpovede na všetky relevantné žalobné námietky a v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie v preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Z dôvodu, aby účastníkom neopakoval známe skutočnosti, na zdôraznenie skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa, uvádza nasledovné:

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 5 000,- eur podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bodu 1 zákona č. 125/2006 Z.z. vo väzbe na § 3 ods. 2 a § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. za porušenie povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1. zákona č. 461/2003 Z.z., keď žalobca si vo vzťahu k zamestnancom špecifikovaným v preskúvanom rozhodnutí nespĺnil svoju oznamovaciu povinnosť vyplývajúca mu zo zákona o sociálnom poistení.

Predmetom odvolacieho konania je preveriť zákonnosť žalobcom namietaného postupu správneho orgánu v súvislosti s uložením pokuty za porušenie zákona o nelegálnej práci a o nelegálnom zamestnávaní, ako i posúdiť správnosť vyhodnotenia zisteného skutkového vzťahu vo vzťahu ku konštatovaným porušeniam povinností zamestnávateľa.

Najvyšší súd konštatuje, že k zániku, resp. redukcii zodpovednosti za správny delikt a následného upustenia od uloženia zodpovedajúcej sankcie by mohlo dôjsť len za existencie liberačných dôvodov stanovených priamo v zákone, podľa ktorého sa uskutočňuje potrestanie. Zákon č. 125/2006 Z.z. takéto liberačné dôvody neobsahuje.

Z tohto dôvodu nebolo možné pri rozhodovaní správnych orgánov zohľadniť argumentáciu žalobcu, ktorý tvrdil, že nezamestnával nelegálne zamestnancov, pri registrácii kontrolovaných zamestnancov pochybila externá účtovná firma, ktorá bola zodpovedná za plnenie si povinností žalobcu podľa zákona č. 461/2003 Z.z., bol dobromyseľný a nemal vedomosť o tejto administratívnej prekážke a z dôvodu len svojej osobnej zaneprázdnenosti opomenul „previdovať“ v sociálnej poisťovni zamestnancov z dohôd o vykonaní práce na dohody o pracovnej činnosti, keď v súvislosti s odvodovými povinnosťami, na základe uvedených oboch dohôd, nevznikla sociálnej poisťovni žiadna škoda, keď uložená pokuta je likvidačná v rozpore s demokratickými princípmi a morálkou.

Tieto žalobné argumenty uvádzané žalobcom aj v správnom konaní nemohli mať vplyv na rozhodnutie správnych orgánov, keď pre naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. bolo potrebné preukázať, čo v konaní bolo nesporné, že žalobca ako zamestnávateľ porušil ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b/ a § 3

ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. vo väzbe na porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z.z., a preto nebolo možné, tieto tvrdenia žalobcu považovať za liberačné dôvody. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že krajský súd sa touto skutočnosťou nezaoberal a nedostatočne ju vyhodnotil. Poukazuje na stranu 5 rozsudku krajského súdu, posledný odstavec a na strane 6 tretí odstavec.

Zhodne s názorom krajského súdu odvolací súd konštatuje, že je pre posúdenie veci rozhodujúce, že žalobca ako zamestnávateľ so zamestnancami, ktorí pre neho vykonávali konkrétne práce na základe dohôd o vykonaní práce v roku 2013 a do konca roku 2013, 2. januára 2014 uzavrel dohody o pracovnej činnosti s dobou začatia výkonu práce

od 2. januára 2014 na dobu neurčitú, čím je nesporne preukázané, že zamestnávateľ- žalobca, uzatváral s účinnosťou od 2. januára 2014 s kontrolovanými zamestnancami právne úkony - dohody o pracovnej činnosti, na základe ktorých vzniklo zamestnancom poistenie a bol povinný týchto zamestnancov prihlásiť do registra ešte pred vznikom poistenia (pred začatím výkonu činnosti) pred 2. januárom 2014, čo neurobil a zákonnú povinnosť vymedzenú v § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z.z. si nesplnil. V konaní nebolo možné zohľadniť tvrdenie žalobcu, že kontrolovaní zamestnanci v roku 2013 vykonávali závislú činnosť pre žalobcu na základe síce dohôd o vykonaní práce a následne v roku 2014 plynule na základe dohôd o pracovnej činnosti, keď osobitne novým právnym úkonom vo väzbe na vznik sociálneho poistenia a vznik závislej činnosti uzatváral s účinnosťou

od 2. januára 2014 s týmito zamestnancami úkony iného druhu. Dohody o pracovnej činnosti boli následnými úkonmi potom, čo úkony dohody o vykonaní práce ukončili svoju platnosť a účinnosť a aj výkon práce na základe týchto dohôd koncom roku 2013, čo v konaní bolo nesporné.

Námietka žalobcu týkajúca sa neprimeranosti výšky uloženej pokuty rovnako nie je podľa názoru najvyššieho súdu dôvodná, a to s ohľadom na uplatnenie správnej úvahy v prejednávanej veci, ktorej významnou stránkou sú jej zákonné limity. Tieto zákonné limity nesmie správny orgán prekročiť, v opačnom prípade je možné označiť rozhodnutie správneho orgánu za nezákonné. S poukazom na § 245 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je súd v správnom súdnictve oprávnený hodnotiť to, či správny orgán tieto zákonné limity správnej úvahy neprekročil.

V tejto súvislosti odkazuje Najvyšší súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu z 2. júna 2011 sp.zn. 8Sžo 163/2010, kde možno nájsť určité kvalifikačné kritéria posudzujúce primeranosť uplatnenia správnej úvahy vo vzťahu k uloženej sankcii za delikt. V zmysle tohto rozhodnutia:

„Ak správny súd zistí, že použitie správnej úvahy vybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (napr. zákon neumožňuje použitie správnej úvahy, uložená pokuta prevyšuje zákonom stanovenú výšku, za spáchaný správny delikt nemožno uložiť daný druh sankcie a. i.), takéto rozhodnutie je nezákonné a ako také ho súd zruší (§ 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). V prípade, že správna úvaha bola použitá zákonným spôsobom, avšak správny súd dospel k záveru, že o peňažnej sankcii malo byť rozhodnuté inak, využije § 250j ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku tzv. moderačné oprávnenie a správnu úvahu nahradí vlastným uvážením. Treba poznamenať, že správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy, a preto je moderácia prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.“

Vychádzajúc z týchto kritérií stanovených pre prípustnosť správnej úvahy má najvyšší súd za to, že v prejednávacom prípade neboli medze správnej úvahy prekročené a pri ukladaní sankcie boli dodržané zásady logického myslenia, pričom rozhodnutie o uložení sankcie vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu a bolo aj náležite zdôvodnené závažnosťou porušenia právnych noriem.

Pre úplnosť považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že žalobca uplatnil v odvolaní námietky a argumenty založené na rovnakých základoch ako v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj v odvolaní voči rozhodnutiu prvostupňového orgánu, ktoré podľa neho preukazujú dôvodnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia, pričom krajský súd sa s nimi dostatočným spôsobom vysporiadal.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti správneho rozhodnutia, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a v súlade so zákonom riadne právne posúdené. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí krajského súdu, ktoré spĺňa atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní nebola zistená iná vada, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia.

V.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených správnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj argumentácie žalovaného rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), keď navyš nezistil ani okolnosť, ku ktorej by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a contrario, v spojení s § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP. Žalobca nemal úspech v

odvolacom konaní, a preto mu odvolací súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.